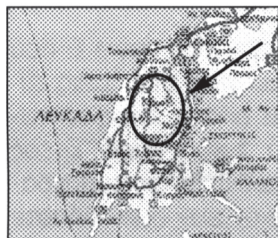

ΛΕΥΚΑΔΑ

ΚΑΡΥΑ

Καρσάνικα

ΝΕΑ

www.karsanika-nea.gr

ΤΡΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΚΑΡΣΑΝΩΝ ΛΕΥΚΑΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ

Γερανίου 41, Αθήνα • ΕΤΟΣ 16ο • ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2012 • ΦΥΛΛΟ 88 ΚΩΔΙΚΟΣ 3297

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
ΚΕΜΠΑ
Αριθμός Αδείας
28 94

ΕΝΤΥΠΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1796 ΚΕΜΠΑ

Ενα καλοκαίρι πολύ ιδιαίτερο για όλους μας. Ένα καλοκαίρι που το νησί μας γεμίζει με τουρίστες από όλα τα μήκη και τα πλάτη του κόσμου. Η συντριπτική πλειονότητα του κόσμου σίγουρα είναι προβληματισμένη τουλάχιστον λόγω της οικονομικής κρίσης που μαστίζει την χώρα και την Ευρώπη. Ας προσπαθήσουμε για λίγες ημέρες έστω να ξεφύγουμε από αυτό το κλίμα.

Ο τόπος μας γεμίζει από παραθεριστές, και είναι ευκαιρία και μείς να ξεχαστούμε λιγάκι και να απολαύσουμε τις φυσικές ομορφιές του χωριού μας και του νησιού μας. Να ασχοληθούμε με πράγματα που μας αρέσουν για να ξαναγεμίσουμε τις μπαταρίες μας. Και φέτος γίνονται οι προγραμματισμένες εκδηλώσεις από τον "ΑΠΟΛΛΩΝΑ", όπως και οι Γιορτές Λόγου και Τέχνης στην Λευκάδα γιορτάζοντας μάλιστα τα 50 χρόνια του Φοκλορικού Φεστιβάλ Λευκάδας.

Όσο μπορούμε ας γίνουμε συμμετέχοι ειδικά στις εκδηλώσεις του χωριού.

Τα μέλη του Δ.Σ. του "ΑΠΟΛΛΩΝΑ", αξίζουν από όλους μας ένα μεγάλο ευχαριστώ γιατί η προσπάθεια που κάνουν να κρατήσουν «ζωντανό» και τον Σύλλογο και το χωριό είναι συγκινητική. Ας σταθούμε δίπλα τους όπως μπορούμε.

Είναι η καλύτερη επιβράβευση του μόχθου τους και της αγωνίας τους να προσφέρουν όσο πιο πολλά μπορούν σε όλους μας.

ΤΟ Δ.Σ.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΕΥΣΗ ΣΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΚΑΡΥΑΣ

Με αφορμή την έγγραφη διαμαρτυρία από το τοπικό συμβούλιο του χωριού μας στην 30 Νοεμβρίου 2011, παραθέτουμε το κείμενο όπως δημοσιεύτηκε στα Λευκαδίτικα Νέα .

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Η συχνότητα των αλλεπάλληλων διαρρήξεων που έχουν καταγραφεί το τελευταίο διάστημα, έχει δημιουργήσει μεγάλη αναστάτωση στην κοινωνία της Δημοτικής Ενότητας Καρυάς Λευκάδας.

Οι κάτοικοι δικαιολογημένα διαμαρτύρονται για την έλλειψη αστυνόμευσης στην περιοχή. Η οργή των πολιτών έγινε μεγαλύτερη μετά την θρασυτάτη ληστεία που επιχειρήσαν να διαπράξουν το πρωί της 29 Νοεμβρίου 2011 άγνωστοι στο κοσμηματοπωλείο της περιοχής του βρίσκεται στην πλατεία της Καρυάς, με την μέθοδο του ριφιφι, παραβιάζοντας αρχικά το διπλανό ξενοίκιαστο μαγαζί.

Την προηγούμενη μόλις μέρα είχαν διαρρήξει το ταχυδρομικό πρακτορείο του χωριού που βρίσκεται επίσης στην πλατεία της Καρυάς.

Το Τοπικό Συμβούλιο Καρυάς ζώντας την αγωνία των κατοίκων, ζητάει από το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, να μεριμνήσει ώστε η παρουσία του Αστυνομικού Τμήματος Καρυάς, που καλύπτει της ανάγκες όλης της ορεινής Λευκάδας, να είναι ουσιαστική, διότι οι υπηρεσίες του (γραμματεία - αστυνόμευση) είναι ανύπαρκτες αυτήν την στιγμή, παρόλο του αριθμού των αστυνομικών που απασχολούνται.

Βέβαια από το κείμενο αυτό που εκφράζει την αγωνία όλων μας για τους δικούς μας ανθρώπους που διαμένουν στο χωριό την μεγαλύτερη διάρκεια του έτους μέχρι τώρα η κατάσταση δεν άλλαξε αφού μεσολάβησαν και άλλες κλοπές. Απευχόμαστε το φαινόμενο αυτό να λάβει μεγαλύτερες διαστάσεις γιατί και οι αντιδράσεις θα είναι εκρηκτικές.

Θα πρέπει κάποτε να συζητήσουμε για την δυναμικότητα του Α.Τ Καρυάς τον τρόπο λειτουργίας του γιατί η αίσθηση που αποκομίζει ένας απλός πολίτης, είναι ότι δεν αρκεί η φιλοτιμία των ελάχιστων αστυνομικών που υπηρετούν σ' αυτό. Είναι άσχημο συναίσθημα μέσα στο γενικότερο δύσκολο κλίμα της εποχής να νιώθουμε ανασφάλεια γι' αυτούς που αφήσαμε πίσω στο χωριό.

Πιο άσχημα είναι το συναίσθημα της ανασφάλειας και των συγχωριανών μας που υφίστανται και σε αυτό το επίπεδο την εγκατάλειψη της πολιτείας.

Πρέπει το θέμα να τεθεί σοβαρά από όλους τους φορείς που μπορούν να βοηθήσουν, παίρνοντας υπεύθυνη θέση και αναλαμβάνοντας συγκεκριμένες δράσεις.

Το πρόβλημα της Καρυάς, αφορά και όλο το ορεινό τμήμα του νησιού και αυτό από μόνο του το καθιστά σημαντικό. Σίγουρα για τον τόπο που μεγαλώσαμε, που περνάμε σχεδόν κάθε καλοκαίρι και γιορτές, δεν είχαμε ονειρευτεί τέτοια προοπτική.

ΤΟ Δ.Σ.

Το Τοπικό Συμβούλιο της Δημοτικής Ενότητας Καρυάς
Ο Πρόεδρος Κατωπόδης Λεωνίδας
Τα Μέλη
Κατωπόδης Κων/νος Πιέρρος Ευστάθιος

«Τόσος αγώνας για μία φέτα ψωμιού! ...» απορεί. Ο Λωλάβαργος Ξεφρότισε βιαστικά το γαϊδούρι και μετέφερε το άλεσμα μέσα στο μύλο. Αμέσως μετά προβάλε στην εξώπορτα κρατώντας μία χούφτα σιτάρι. Χαμογελούσε, ωσάν όλα να του πήγαιναν καλά. Κάθισε σε ένα χαμηλό καρελάκι, ακούμπησε τη πλάτη του στο τοίχο του μύλου και μαυλούσε τα στρουθιά , που πετάριζαν ολόγυρα στους βράχους.

- Πίκιου...πίκιου!.. έλεγε ο μυλωνάς και σκορπούσε ολόγυρα σπόρους. Τρώτε βρε κουτορνίθια , τρώτε τώρα που έχω σπόρους. Θα θγει και για σας η χειμωνιά καμηνούλια μου...

Υστερα δυσκόλευαν τα πράγματα, περισσότερο στα ορεινά. Τα νιάτα μετανάστευαν , ρήμαζαν οι γειτονιές, τα κτήματα έμεναν χέρσα. Λιγόστευαν και τα αλέσματα. Μια φορά την εβδομάδα άπλωνε ο Λωλάβαργος τα πανιά στις αντένες και αυτό όχι πάντα. Τα παιδιά του γκαρινάζαν μπροστά το άδειο πιάτο, ενώ ο ίδιος ο μυλωνάς ψηλά στο παραθυράκι του μύλου αγνάτευε το πλαγιαστό δρομάκι , μήπως και προβάλε κάποιος χωριανός με άλεσμα. Ζούσε πλέον με την ελπίδα, ενώ γύρω του όλα μιλούσαν για το θάνατο. Ήξερε ότι άδικα καρτερούσε , αλλά ήθελα να ελπίζει!

Αραϊώναν λίγο – λίγο και τα στρουθιά του. Μερικά μόνο, ελπίζοντας πάντα , πετάριζαν γύρω του, όταν τον έβλεπαν να προβάλε στην εξώπορτα. Πετάριζαν ανήσυχα. Για λίγο μόνο. Μετά έφηναν στους βράχους, για να τοιμολογήσουν , ό,τι έβρισκαν. Σε κείνη την απομάκρυνση των φτερωτών φίλων του διέκρινε ο Λωλάβαργος την εγκατάλειψη. Καμιά φορά , όταν ο πόνος της καθημερινότητας τον πλάκωνε βαρύνει τα στήθετά του, τότε διέκρινε την αχαριστία! Αυτές τις στιγμές αποζητούσε περισσότερο από ποτέ τη συντροφιά τους . Ήθελε να ακούει τα τσίου – τσίου τους , όταν εκείνος τα μαυλούσε με τα πίκιου, πίκιου του. Ένα αγαθάκι του τοιμπούσε το φυλλοκάρι , όταν τα έβλεπε να απομακρύνονται πέρα στους βράχους. Έβαχνε τότε ανήσυχος στην κορινίδα , μάζευε τους αποξηραμένους σπόρους και τα ξαναμαυλούσε :

-Πίκιου...πίκιου!..

Εκείνη επέστρεφαν κοντά του, ανάμεσα στα πόδια του, μερικά σαρωφάκιονα στα γονάτα του. Κι ο Λωλάβαργος γελούσε ανοιχτόκαρδα αποξηγώντας πίκρες και παρόνια. Πρόσκαιρες μικρές ευτυχίες μόνο, που ωστόσο του αλάφρυναν την καρδιά και μαλάκωναν τις ριτίδες στο σφιγμένο του πρόσωπο. Δεν έχει μεγάλες απαιτήσεις η δυστυχία. Μόνο μικρές πρόσκαιρες γλύκες. Μία σταγόνα βάλσαμο πάνω στις μεγάλες πληγές , μια ανάσα ελπίδας μέσα στη μαυρίδα.

-Φεύγουν τα νιάτα! Οι γειτονιές ερημιάζουν , τα χωράφια μένουν χέρσα ! Για μένα όμως φύγανε πια τα χρόνια. Με ποιο κουράγιο να ξενιτευτώ στις Αυστραλίες και στις Βραζιλίες ; Πώς να σέρνω σε άγνωστα χώματα την οικογένεια;

Ανήμερα της Παναγίας της Μεσοπορίτισσας , εκείνον τον τελευταίο Νοέμβριο της δεκαετίας του 50, ο Λωλάβαργος, όπως κάθε πρωινό, πήρε απ' τα χωράφια το πλαγιαστό μονοπάτι του πετρολόφου, για να ανεβεί στο μύλο του. Λιανόβροχε επίμονα ο μουντός ουρανός, αλλά αυτό λίγο το λογάριζε εκείνη τη μέρα ο Λωλάβαργος. Αδιαφορούσε που το λιανοκατούρημα του μουντού ουρανού μούσκεβε τη σκούφια του. Έτσι κι αλλιώς ταλαιπωρημένη ήταν κι εκείνη. Σήμερα ο Λωλάβαργος είχε γιορτή : η παδέλα στο μπουχαρι τους , όπως και στα περισσότερα του χωριού, μαγειρεύει τα νοστιμότητα πολυπορία. Όπως το συνήθιζε η γυναικία του, έτσι και φέτος, είχε φυλαγμένα , για τη γιορτή της Μεσοπορίτισσας, δύο – τρεις χούφτες από διάφορα όσπρια. Μία γειτόνισσα έφερε μία χούφτα καλαμπόκι και μια άλλη μέσα στην μπροστοποδιά της, ρεβύθια – από κείνα τα φυλά, που αβγάτιζαν. Μαζεύτηκαν μπόλικα όσπρια , που τώρα έβραζαν πάνω στη φωτιά, μέσα στη πήλινα παδέλα.

- Θα χορτάσουν σήμερα τα παιδιά και δε θα σκούζουν, μονολογούσε ο Λωλάβαργος , καθώς ανεβανε στο πλαγιαστό δρομάκι. Θα φάω κι γώ ένα καλό πιάτο πλεικούκια , ίσως και δεύτερο, αν περισσέψουν.

Τέτοια λογίζονταν ο μυλωνάς και το βήμα του γινόταν ανάλαφρο. Η βροχοϋλά, που μονότονη συνέχιζε να μουσεύει τη σκούφια του, δεν τον ενοχλούσε, ούτε και η νοεμβριότικη παγωνιά, από την υγρασία, που του περούνιαζε τα κόκαλα.

- Αν λάχει δε και προβάλε κάποιος χωριανός με γέννημα για άλεσμα , τότε ποιος μας πιάνει, Βαγγέλη!..

Η τελευταία σκέψη, σαν ανάλαφρη πεταλούδιτσα, αραραγγίζει τα λουλουδάκια της μνήμης και της νοσταλγίας του. Σαν τέτοια μέρα λέγανε στο χωριό :

*Μισόπειρε – μισόφαγε
Και μισό έχει στ' αμπάρι*

Βέβαια μιλούσαν για τα νοικοκυρόσιπα. Στα νοικοκυριά των φτωχών ούτε πολλές σπορές γίνονταν , ούτε στ' αμπάρια παρήμεναν τέτοια εποχή σημαντικά αποθέματα. Η ανέχεια συγκατοικούσε ολόχρονη στα φτωχόσιπα. Οποσό και οι φτωχοί ντύνανε την αισιοδοξία τους με το ίδιο ρούχο , εκείνο των πλουσιοσπιτων, για μια μέρα, έστω. Τι τους στοίχιζε μιας μέρας κλεμμένη λαχτάρα; Τα όνειρα που βίωναν κάθε νύχτα, δεν θα κλώνιζαν την κοινωνική τάξη, αν τα βίωναν και στο φως μιας μέρας!

- Τι τα θέλουμε και τα λέμε; Σκεφτόταν ο Λωλάβαργος. Όταν στις γειτονιές υπάρχουν νιάτα , όλα είναι μπορετά όλα βολειούνται. Τινάζει το κεφάλι ενοχλημένος ο μυλωνάς, σα για ν' αποδιώξει μίαν ενοχλητική μύγα.

- Όχι και σήμερα μαύρες σκέψεις , Βαγγέλη ! Σήμερα η παδέλα βράζει! Κι αν προβάλε καμιά αλεσιά, τότε ποιος μας πιάνει, Βαγγέλη ; .. Κάτι μπορεί να μας στελεί η Μεσοπορίτισσα, που ξέρεις;

Καθώς ξάνοιγε η ανατολή και φώτιζε η μέρα, τα σύννεφα αραϊώναν κατά τη μεριά που καναγλούσε ο μαϊστρος.

- Θα σηκώσει αέρα ! σκέφτηκε ο μυλωνάς.

Η σκέψη του αναστάτωση! «σε τι θα ωφεληθεί τάχα ; Τα χαλίκια θα αλέσω ;» Καθώς όμως το καλοσκέφτηκε, το στομάχι του ανακατεύτηκε. Ανήσυχος στράφηκε και παρακολούθησε κατά τα δυτικά , πάνω από τη κορυφογραμμή. Στο ξαφνικό ξαστέρωμα του ουρανού, προβάλλαν μερικά αραϊά συννεφάκια. Γρήγορα τα συννεφάκια πύκνωναν και πιλαλούσαν , ωσάν πρόβατα που τα σαλαγούσαν. «Ο χειμωνιάτικος μαϊστρος δεν είναι παίζε – γέλασε. Καμιά φορά δεν αστειεύεται !» μουρμούρησε ο Λωλάβαργος, κι έμεινε εκεί να παρακολουθεί τα αναστατωμένα συννεφάκια.

- Έρχεται θύελλα! Είπε με τρόμο.

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς είδε , ψηλά απ' το παραθυράκι του ανεμόμυλου έναν συγχωριανό που ν'ανεβαίνει το πλαγιαστό δρομάκι, σαλαγώντας το γαϊδουράκι του.

- Άλεσμα! Είπε. Φέρνει γέννημα για άλεσμα.

Αναστατώθηκε ο Λωλάβαργος!

- Τι κάνω τώρα; Όπου να ναι ξεσπάει θύελλα!

Δε το πολυσκέφτηκε. Στη πραγματικότητα ουδεμία σκέψη έκανε. Από μόνη της μια ανθόρμητη , ανεξέλεγκτη δύναμη τον έσπρωξε. Δυο – δυο κατέβηκε τα σκαλοπάτια της εσωτερικής σκάλας, βγήκε στο προαύλιο, άρπαξε το σακί με το γέννημα , το ρίξε στον ώμο και τρέχοντας ανέβηκε στην κορινίδα. Με το άγχος να λάμπει στα μάτια του, χωρίς ανάσα, ξαναβγήκε στο προαύλιο κι άρχισε να απλώνει τα πανιά στις αντένες.

- Θα σε προφτάσω! Κι αν λυσσάζεις εγώ θα σε αλέσω. Τόσο καιρό καρτερούε μαν αλεσιά και συ τώρα βρήκες να λυσσάζεις ! Λύσσαξε να δούμε τίνος θα περάσει. Ξέρεις με ποιον τα βάζεις ; Με το Λωλάβαργο τα βάζεις ! Εγώ είμαι πιο μορλόξ από άσπυρανε! Έλα να μετρηθούμε , ξεκολιάρη!

Ξεκολιάρηδες ήτανε για το Λωλάβαργο όλοι όσοι ο ίδιος τους εκπιούσε ως αντιπάλους του. Δε χρειαζόταν πολλά – πολλά για να τους καταχορήσει ως τέτοιους. Μία ενοχλητική κουβέντα, ένα κοίταγμα, μία κίνηση, ή έστω μια συγχωρία που του έβγαναν ανάποδα. Στο εξής η καταχώρηση ήτανε οριστική και αμετάκλητη.

Ξεκολιάρηδες υπήρχανε παντού. Όχι μόνο στη γειτονιά, στο χωριό, στα κτήματα. Συχνά ο Λωλάβαργος περιούσε στο χόρτο των υπερχόσιμων , αν εκτιμούσε ότι κάποιες υπερφυσικές δυνάμεις τον επιβουλεύονταν. Πίστευε ακράδαντα , ότι κάποιος, συγκεκριμένοι άγιοι τα είχαν βάλει μαζί του. Καθώς τον κοιτούσαν με το πλάι των ματιών τους, του εμπεδνονόταν όλο και πιο βαθιά η πεποίθησή , ότι κάτι κακό του ετοιμάζαν , ή στην καλύτερη περίπτωση ότι τον ειρωνεύονταν.

- Γιατί, για ποιο λόγο; αναρωτιόταν. Τους χρωστώ τίποτα και με κοιτάζουν με το πλάι των ματιών;

Η πεποίθησή αυτή του εμπεδνόθηκε εκείνον τον Μάη με τις συχνές αλλαγές του καιρού. Οι ξαφνικές βροχές και οι ψηλές θερμοκρασίες που ακολουθούσαν αμέσως μετά, ευνοούσαν τον περονόσπορο. Τρέχαν οι χωρικοί για να ραντίσουν τα κτήματα , πριν η αερόστια κάνει τη ζημιά έτρεχε μαζί τους και ο Λωλάβαργος.

Δυο φορές τον πρόφτασε η βροχή στο δρόμο εκείνη τη μέρα, καθώς επέστρεφε με την ψεκαστήρα ζαζικιομένη στους ώμους του. Και τις δυο φορές έξω από την εκκλησία ενός από κείνους τους αγίους που τον κοίταζαν με λοξό βλέμμα. Πώς να πειστεί λοιπόν ο Λωλάβαργος, ότι επρόκειτο για σύμπτωση; Πώς να δεχτεί , ότι τα φυσικά φαινόμενα λειτουργούν με τη δική του λογική ; Και πώς να αποδεχτεί την επιστημονική ανάλυση ότι οι άγιοι γενιώς, και ιδιαίτερα εκείνος της απέναντι εκκλησίας , δεν έβαλαν το δαχτυλάκι τους, στο κακό που τώρα τον τερνανούσε; Δύσκολο να το δεχτεί! Στάθηκε λοιπόν με στη βροχή , με τα χέρια να κρατούν τη κουρασμένη μέση του, με σφιγμένα τα σαγόνια , με τα μάτια θολά και ρότωση κοιτώντας προς το ναό :

- Δεν μου λες βρε λεβέντη, αυτή τη δουλειά θα κάνουμε σήμερα; Εγώ θα ραντίσω κι εσύ θα ξεπλένεις; Έτσι θα κάνουμε χωριό; Υστερα οργισμένος, σαν να μασούσε βλαστημίες προχώρησε.

- Όλοι τους λυσσάζανε να μας ξεκάνουν !

Με τις φλέβες προσημένες ο Λωλάβαργος τραβούσε τα σχοινιά για να τεντώσει τα πανιά στις αντένες. Τραβούσε κι έβριζε. Δεν είχε συγχωρητικό, δεν είχε κανένα μέτρο. Βιαστικά άπλωσε όλα τα πανιά, και τα οχτώ , στις αντένες.

- Οχτώ γιοματάρια, για να προφτάσω, έλεγε φωναχτά. Οχτώ γιοματάρια ρε ξεκολιάρη! Αλλά τι νόμισες; Ξέρεις με ποιον τα βάζεις; Για να δούμε τίνος θα περάσει! Πείσμα εσύ, πείσμα κι εγώ! Αλλά νόμισες πως θα σε φοβηθώ , ξεκολιάρη ;

Πιο πολύ και πιο συχνά αντιδικούσε ο μυλωνάς με τις ιδιοτροπίες του ανέμου, είτε όταν λυσομανούσε, είτε όταν έπεφτε για μέρες ηνεμιά και δεν κοινοίταν φύλλο. Σε όλες τις περιπτώσεις , ο Λωλάβαργος υποψιαζόταν, ότι ένας εχθρικός δάκτυλος κρυφά του σκάρωνε εμπόδια. Η υποψία αυτή του έγινε πίστη σιγά – σιγά, μέχρι που στο τέλος ήταν σίγουρος . ότι όπως κι αν ενεργήσει, απ' όποιο σημείο κι αν ξεκινήσει την προσπάθεια, σε κάποια στιγμή η μοχηρή μορφή του εχθρού του θα έσκαγε μύτη. Από το πρωί ως το βράδυ ζούσε με την έμμονη σκέψη αυτού του φόβου.

Αλλο δεν του απέμεινε παρά η ανοιχτή σύγκρουση με τον αόρατο εχθρό του. Ή θα περνούσαν εκείνον τον ξεκολιάρη τα σχέδια, ή ο ίδιος θα τον εξουδετέρωνε! Συμβιβασμοί με ένα δεδηλωμένο αντίπαλο δε θα ωφελούσαν !

Έτσι σκεφτόταν και τώρα, που το άγχος, η οργή και το πείσμα του διοχετεύονταν από τις προσημένες φλέβες του στα τεζαρισμένα πανιά του ανεμόμυλου. Οι αντένες σαν τεράστια μπράτσα ενός γίγαντα και οι προσημένες φλέβες του Λωλάβαργου προκαλούσαν τη θύελλα:

- Έλα ξεκολιάρη!..Χύσε τη χολή σου !.. Έλα να δούμε τα κότσια σου!.. Έλα να δούμε ποιανού θα περάσει!..

Τάχα , ο λυσσασμένος άνεμος ανταποκρινόταν στο κάλεσμα του μυλωνά κι ορμούσε όλο και πιο άγριος, πιο αποφασιστικός κι ανελέητος , ή μήπως κουφός κι αδιάφορος χτυπούσε τα ολάνοιχτα φτερά, που, απερίσκεπτα και ιταμά, πίστευαν, ότι μπορούσαν να του κόψουν το δρόμο; Πάντως ο Λωλάβαργος πίστευε ακράδαντα, ότι τούτη η ανεμοθύελλα του την είχε σημενή!..

- Τώρα βρήκε να χτυπήσει ο ξεκολιάρης! Τώρα που μου φέρονε μία χούφτα γέννημα για άλεσμα!

Στον αναστατωμένο του του φώλιαζε ο πανικός. Του νέρωσε το λογισμό και δε μπορούσε να καταστρώσει ένα σχέδιο, να αντιδράσει. Μόνο εκεί μέσα βαθιά, στο πηγάδι της σκέψης του, περιστρεφόταν, δειλά αλλά επίμονα, μια ιδέα, σαν την ενοχλητική μύγα , που έρχεται και ξαναέρχεται στην άκρη της μύτης ένα ανγουσιάτικο μεσημέρι : «Μήπως κάνω κουτοουράδα; Μήπως είναι φρόνιμο να σταματήσω το μύλο και να μαζέψω ένα – ένα τα πανιά;» Επίμονα τον κεντούσε αυτή η ιδέα αλλά δεν το αποφάσιζε. Αντέτεινε, ότι θα αποτελούσε ένα επικίνδυνο ρίσκο, μία τέτοια ενέργεια. «Πώς να τολμήσω ;» έλεγε στον εαυτό του. «Με την περιστροφή τους οι αντένες απορροφούν κι εκτονούνται τη δύναμη της θύελλας. Και όσο ο ξεκολιάρης ικανοποιείται , επειδή κάνει το δικό του παιχνίδι, είμαι ήσυχος. Όταν έχεις να κάνεις με έναν τρελό, άσπον να ξεθυμαίνει, όσπου να κουραστεί. Όλοι κάποτε κουράζονται και ξεθυμαίνουν !» Τέτοια έλεγε κρυφά στον εαυτό του ο Λωλάβαργος, μη θέλοντας να παραδεχτεί τη δική του τρέλα, και κυρίως μη θέλοντας να υποχωρήσει.

Η ελπίδα για εκτόνωση της θύελλας απέμεινε στο μυλωνά, μόνον αυτή. Ακούμπησε, λοιπόν, πάνω της κι έμεινε άπραγος. Αλλά όταν ξεσπούσε ένα καινούργιο κύμα της θύελλας, τότε τρομοκρατημένος, αργχομένος κάρφονε το βλέμμα του στα τεζαρισμένα πανιά, έσφιγγε τα δόντια και τις γροθιές, ωσάν για να μεταδώσει κομμάτι απ' τη δική του αντοχή στις αντένες, που βογκούσαν κάτω από τον ανελέητο θαρμό. Κι όλο μονολογούσε :

- Λύσσαξε, ξεκολιάρη! Χύσε τη χολή σου για να ξεθυμαίνεις! Άντε, ρε, να δούμε πόσο θ' αντέξεις !..

Δεν τον κρατούσε ο τόπος. Ανεβανε λαχανιάζοντας τα πέτρινα σκαλιά της εσωτερικής σκάλας του ανεμόμυλου, για να δει, πόσο γέννημα απομένει για άλεσμα. Αμέσως μετά τα κατέβαινε τρέχοντας και σηγόταν στον πετρολόφο, για να κοιτάξει τις διαμενές αντένες, που περιστρεφόνταν σαν κνημημένα αγριοκάτσικα. Κοιτούσε, μετάνιωνε για την απερισκεψία του κι αγωνιούσε. Όμως δεν ξεστόμιζε, αυτά που σκεφτόταν, ωσάν για να εξορκίσει με τη σιωπή του το κακό, που ερχόταν. Και ευχόταν σιωπηρά. Σε ποιόν ; Τι ; Δεν το ξεστόμιζε. Μήπως γνώριζε, ως που θα τραβούσαν το γινάτι τους, τα δαιμονικά, που ορμούσαν σε κύματα καρβάλια πάνω στα φαριά της θύελλας; Εξάλλου εάν με τις ευχές και τις δεήσεις ή έστω με μίαν άστοχη κουβέντα του προκαλούσε τα αδυσώπητα δαιμόνια ; Αν τα εξόργιζε; «Καλύτερα να σπαίνεις» του ψιθύριζε μία σκέψη βαθιά στο μυαλό του. Ακόμα και τη πιο ταπεινή ευχή δεν τολμούσε : «Άσε καλύτερα να περάσει η κακιά ώρα !»

Ο γέρος, που έφερε το άλεσμα, από ώρας είχε σπηλώσει στον ανατολικό τοίχο του μύλου, όπου απάργιαζε από τον οργισμένο μαϊστρο. Κάποια τσιροπούλια μόνο, του αδημονούσαν να πάρουν το μεριδί τους από το νιόφερο γέννημα, πλησίαζαν ανήσυχα στα πόδια του μυλωνά. Για λίγο μόνο. Υστερα τρομοκρατημένα από τους υπόωφους βόγκους του ανεμόμυλου και τους σκληρούς τριγμούς του άξονα, πετούσαν μακριά.

- Τι να σας κάνω, καμηνούλια μου; έλεγε ο μυλωνάς. Δε βλέπετε, που λύσσαξε ο ξεκολιάρης; Κάντε υπομονή , θα σπάσει το κακό !..

Από το απάργιο του ο γέρος φώναζε το Λωλάβαργο, ότι είναι σκέτη αποκοτιά να δουλεύει ο μύλος με τέτοια θύελλα. Δίκιο είχε ο γέρος, μιλούσε συνετά, το καταλάβαινε ο μυλωνάς. Αλλά ήθελα να ελπίζει, ότι ο μύλος θ' αντέξει. Κι άλλες φορές πάλεψε με δυνατούς ανέμους, με τραμουντάνες και όστριες. Κι όμως τα έβγαλε πέρα, χωρίς σοβαρές ζημιές. Βέβαια τούτο διο το τωρινό ήτανε προποτόγνωρο. Οποσό ο πεισματωμένος Λωλάβαργος ήθελα να ελπίζει, παρότι οι νουθεσίες του γέρου τον τάραξαν.

«Λίγη υπομονή ακόμα ! Την τελευταία !» ψιθύρισε στον εαυτό του.

Βιάστηκε να ανεβεί στην κορινίδα. Υπήρχε αρκετό γέννημα ακόμα για άλεσμα. Δε γινόταν να επιμείνει άλλο. Σκέφτηκε να μαζέψει λίγο – λίγο τα πανιά , αυτό του φάνηκε φρονιμότερο για την περίπτωση. Χωρίς κάποιο ολοκληρωμένο σχέδιο, περισσότερο με την ελπίδα να του θερμαίνει την ξαφνική του απόφαση, βιάστηκε να κατέβει τα σκαλοπάτια. Δεν πρόφτασε, όμως, παρ'ά μόνο τα δύο κορυφάια να πατήσει και τότε ξέσπασε λυσσασμένο το χτύπημα της θύελλας. Ο ανεμόμυλος σείστηκε συθέμελα , ωσάν να τον τράνταζε σεισμός. Ο μυλωνάς τρέλασε, αλλά πρόφτασε να γείρει στο πλάι και να σωριαστεί στο σκαλοπάτι, κοντά στον τοίχο. Φωλιασμένος στην μονιά του, ανήμπορος για οποιαδήποτε αντίδραση, άκουγε απανοντά σκληρά τοακίσματα πάνω στη στέγη.

- Κύριε ελέησον ! έσκουξε με τα μάτια τρελά , ορθάνοιχτα . Βοήθα , θεέ μου !

Ξαφνικά χύθηκε φως από ψηλά μέσα στη μουντάδα του μύλου, σαν κάποιος ν' άνοιξε μεγάλη πόρτα στο βάθος σκοτεινού διαδρόμου. Κι αμέσως μετά γδούπος βαρύνει και σκληρός ακούστηκε κατά τα ανατολικά πάνω στον πετρολόφο. Έπειτα, ωσάν το βαρύ σώμα του γδούπου ν' αναλύθηκε σε συντρίμια, ακολούθησαν συνεχή σκληρά τοακίσματα και σουρσίματα κατά την κατφορία.

- Πάει ο μύλος μου ! έσκουξε ο Λωλάβαργος, πιάνοντας το κεφάλι μέσα στις δύο του παλάμες. Μόνο αυτό είπε, ωσάν να άδειασε από όλα τα υπόλοιπα το μυαλό του !..

συνεχίζεται...

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΟΠΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΚΑΡΥΑΣ

Μετά από μεγάλο διάστημα άρχισαν ξανά και συνεχίζονται οι εργασίες αποπεράτωσης της Νέας Πλατείας. Πιστεύουμε ότι μέχρι τις εκδηλώσεις του Χωριάτικου Γάμου θα παραδοθεί ο χώρος της πλατείας.

Οι εργασίες στους υπόλοιπους χώρους θα συνεχιστούν

- Κατασκευάζεται τοιχίο που έπεσε στην περιοχή Φαμπεσάτα
- Έγινε η ασύρματη σύνδεση της δεξαμενής Καρυάς με την Γεώτρηση

Άρχισε την λειτουργία η ομάδα πυρόσβεσης με την πρόσληψη 3 ατόμων και την εθελοντική ομάδα.

Οι εκδηλώσεις Καλοκαίρι 2012 γίνονται κανονικά όπως κάθε χρόνο, από το Πνευματικό Κέντρο και τον ΑΠΟΛΛΩΝΑ .

Την 1η Αυγούστου οργανώνεται από την Τοπική Κοινότητα Καρυάς και το Νοσοκομείο Λευκάδας, αιμοδοσία στο κτήριο του πρώην Δήμου Καρυάς.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΑΠΕΒΙΩΣΑΝ :

Ζακυνθινός Χρήστος του Αργυρίου 14 Απριλίου 2012

Κτενάς Κωνσταντίνος του Ιωάννη 13 Μαΐου 2012

Κουκουλιώτης Αριστοτέλης του Δημητρίου 21 Μαΐου 2012

Κτενάς Θεόδωρος του Βασιλείου 11 Ιουνίου 2012

Γλένης Πραξιτέλης του Ξενοφώντα 13 Ιουνίου 2012

Σάντας Ξενοφών του Σπυριδώνα 19 Ιουνίου 2012

Μικρώνης Κωνσταντίνος του Νικολάου 1 Ιουλίου 2012

Κατωπόδης Μηνάς του Γεωργίου 2 Ιουλίου 2012

Κτενά Ελένη του Νικολάου 5 Ιουλίου 2012

Γραφείο Τελετών & Μνημοσύνων

ΚΩΣΤΑΣ ΓΕΩΡΓ. ΓΕΩΡΓΑΛΗΣ

ΚΑΡΥΑ · ΛΕΥΚΑΔΑ

ΤΗΛ. ΓΡΑΦΕΙΟΥ: **26450 41.531**

ΚΙΝ.: **6986 32.74.66**

ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗ ΟΛΟ ΤΟ 24ΩΡΟ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ: ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ

Εκπληκτική απάντηση Έλληνα σε Γερμανό που έστειλε ειρωνική επιστολή για τα χρέη μας

Απίστευτος διάλογος στο περιοδικό STERN.

Η παρακάτω ανοιχτή επιστολή του Walter Wuellenweber, προς τους Έλληνες πολίτες ...

με τίτλο «Αγαπητοί μας Έλληνες», δημοσιεύεται σε πρόσφατο τεύχος του γερμανικού εβδομαδιαίου περιοδικού STERN. Ο υπέρτιτλος του άρθρου αναφέρει :

«μετά τις τράπεζες, θα πρέπει τώρα οι Γερμανοί να σώσουν και την Ελλάδα .

Πρώτα έκαναν αλχημείες οι Έλληνες στο ευρώ και τώρα, αντί να κάνουν οικονομίες, απεργούν».

Αγαπητοί ΕΛΛΗΝΕΣ , από το 1981 ανήκουμε στην ίδια οικογένεια. Μόνο που εμείς έχουμε συνεισφέρει, όσο κανείς άλλος στο κοινό ταμείο, δηλαδή γύρω στα 200 δις, ενώ εσείς έχετε, αντίθετα, εισπράξει κατά κεφαλήν, όσα κανείς άλλος, δηλαδή σχεδόν 100 δις. Ουδέποτε λαός βοήθησε μέχρι τώρα με την θέλησή του, σε τέτοιο βαθμό, και για τόσο μακρύ διάστημα, άλλον λαό. Είσατε κυριολεκτικά οι πιο ακριβοί μας φίλοι.

Το ζήτημα πάντως είναι, ότι τελικά δεν εξαπατάτε μόνο τον εαυτό σας αλλά και εμάς. Στην ουσία, ουδέποτε φανήκατε αντάξιοι του ευρώ, μιας και παρά την εισαγωγή του δεν καταφέρατε μέχρι τώρα να εκπληρώσετε τα κριτήρια σταθερότητας. Στην ΕΕ είσατε ο λαός που ξοδεύει τα μεγαλύτερα ποσά σε καταναλωτικά αγαθά. Θα θέλαμε, ο πρωθυπουργός σας Γ.Παπανδρέου να προχωρήσει στο πρόγραμμά του, όμως προφανώς αυτό δεν το θέλετε εσείς, αφού συνεχίζεται απόητοι να απεργείτε. Μην μας λέτε λοιπόν, ότι μόνο οι πολιτικοί ευθύνονται για την καταστροφή.

Εσείς έχετε εφεύρει την Δημοκρατία και ως εκ τούτου θα πρέπει να γνωρίζετε ότι ο λαός είναι αυτός που κυβερνά και επομένως, έχει και την ευθύνη. Κανείς δεν σας αναγκάζει να φοροδιαφεύγετε, να χρηματίζεστε, να αντιδράτε σε κάθε συντητική πολιτική και να εκλέγετε διεφθαρμένους πολιτικούς. Σε τελευταία ανάλυση, οι πολιτικοί είναι λαϊκιστές και κάνουν, ότι τους πει ο λαός. Θα μας πείτε, βεβαίως, ότι και μεις οι Γερμανοί δεν είμαστε πολύ καλύτεροι, όπως θέλουν κάποιοι να πιστεύουν. Και έχετε δίκιο.

Οι Έλληνες είναι εκείνοι, που μας είχαν δείξει τον δρόμο της Δημοκρατίας και της Φιλοσοφίας, καθώς και τις πρώτες γνώσεις Εθνικής Οικονομίας. Τώρα μας δείχνετε και πάλι τον δρόμο. Μόνο που αυτή την φορά, είναι λάθος δρόμος. Και από το σημείο που εσείς έχετε τώρα φτάσει, δεν πάει παραπέρα.

Και η απάντηση που δόθηκε από έναν συμπατριώτη μας :

Αγαπητέ μου Walter Wuellenweber , ονομάζομαι Γεώργιος Π.Ψωμάς. Είμαι δημόσιος λειτουργός και όχι υπάλληλος, όπως κατά κόρον τα ΜΜΕ των «συμπατριωτών» σου (μου) και άλλων «συμπατριωτών» σου (μου) αναφέρουν, ως βριστά και με περίσσεια γλεύη. Ο μισθός μου είναι 1.000. Τον μήνα, όχι την ημέρα, όπως ίσως σε έχουν παρασύρει, να νομίζεις. Ούτε 1.000 λιγότερα από σένα.

Από το 1981 ανήκουμε στην ίδια οικογένεια. Μόνο που σας έχουμε παραχωρήσει με αδιαφανείς όρους και έναντι αυτών των 200 δις που λέτε ότι μας δώσατε, το 40% περίπου των αμυντικών εξοπλισμών μας, το σύνολο σχεδόν των εθνικών τηλεπικοινωνιών μας, την κατασκευή 2 μεγάλων αεροδρομίων καθώς και πολλών χιλιομέτρων εθνικού οδικού δικτύου. Αν ξεχνώ κάτι, ζητώ να με συγχωρέσεις. Σημειώνω, πως είμαστε από τους μεγαλύτερους εισαγωγείς στα καταναλωτικά προϊόντα που παράγουν τα εργοστάσιά σας.

Η αλήθεια είναι, πως δεν ευθύνονται μόνο οι πολιτικοί μας γι' αυτή την καταστροφή. Ένα μεγάλο μέρος της ευθύνης έχει και μία εταιρεία γερμανικών κυρίως συμφερόντων, η οποία τους λάδωνε, για να αναλαμβάνει, όπως λέω παραπάνω, δημόσια έργα (βλ. C4I). Πιθανολογώ πως φταίνει και τα γερμανικά ναυπηγεία, τα οποία μας πούλησαν κάτι υποβρύχια που γέρονται. Είμαι σίγουρος, ότι εσύ δεν με πιστεύεις ακόμα, αλλά δείξε λίγο υπομονή και περιμένη, διάβασέ με, και αν δεν σε πείσω, τότε διώξε με από την Ευρωζώνη, τον τόπο της Αλήθειας και της Ευημερίας, του Δικαίου και του Σωστού.

Λοιπόν Walter, μισός αιώνας και πάνω πέρασε από την λήξη του Β. Παγκοσμίου Πολέμου, από τότε που η Γερμανία έπρεπε να εξοφλήσει τις υποχρεώσεις της προς την Ελλάδα. Οι οφειλές αυτές που μόνο η Γερμανία αρνείται να εξοφλήσει στην Ελλάδα (η Βουλγαρία και η Ρουμανία τακτοποιήσαν ήδη τις αντίστοιχες υποχρεώσεις τους), συνίστανται:

α) Σε χρέη ύψους 80 εκ. γερμανικών μάρκων, από τον Α Παγκόσμιο Πόλεμο

β) Σε χρέη από την διαφορά του κλήριγκ στο μεσοπόλεμο, ύψους 593 .873. 000 δολαρίων, που ήταν σε βάρος της Γερμανίας.

γ) Στα αναγκαστικά δάνεια, τα οποία συνήψε το Γ' Ράιχ από την Ελλάδα, ύψους 3.5 δις. δολαρίων, στην διάρκεια της κατοχής.

δ) Στις επανορθώσεις, που οφείλει η Γερμανία στην Ελλάδα, για τις κατασχέσεις, αρπάζες και καταστροφές, που της προξένησε το Γ' Ράιχ, την περίοδο της κατοχής, ύψους 7,1 δις. Δολαρίων, όπως επιδίκασαν οι Σύμμαχοι.

ε) Στις ανυπολόγιστες υποχρεώσεις της Γερμανίας για την αφαίρεση της ζωής 1.125.960 Ελλήνων (38.960 εκτελεσμένων,

12.000 νεκρών από αδέσποτες, 70.000 σκοτωμένων σε μάχες, 600.000 νεκρών από πείνα και 300.000 απωλειών από υπογεννητικότητα).

στ) Στην ατίμητη ηθική προσβολή, που προξένησε στον ελληνικό λαό και στις ανθρωπιστικές ιδέες που εκφράζει η ελληνική ιδέα. Αυτό το πρόβλημα δεν είναι οικονομικό, είναι ηθικής τάξης, ύψιστης ηθικής αξίας.

Ξέρω Walter, σε πειράζουν αυτά που γράφο, αλλά και μένα με πειράξαν, αυτά που έγραφε! Αλλά περισσότερο με πειράζουν, αυτά που σκέφτεσαι και θέλεις να κάνεις για μένα και τους «συμπατριώτες» σου, τους Έλληνες!

Walter, φίλτατε Walter, στην Ελλάδα δραστηριοποιούνται 130 γερμανικές επιχειρήσεις, στις οποίες, περιλαμβάνονται σχεδόν όλοι οι γερμανικοί κολοσσοί, οι οποίες πραγματοποιούν ετήσιο τζίρο της τάξης των 6.5 δις ευρώ.

Ξέρεις Walter, σύντομα δεν θα μπορώ να αγοράζω γερμανικά προϊόντα, γιατί δεν θα έχω λεφτά. Εγώ Walter μεγάλωσα στα λίγα, θα τα αντέξω. Και μην ανησυχείς για τους νέους στην Ελλάδα, είμαστε ακόμα πολλοί παλιοί, για να τους βοηθήσουμε, να εξοικειωθούν στην νέα κατάσταση. Αλλά εσείς βρε Walter, τους ανέργους σας, που θα δημιουργηθούν από την κατάσταση αυτή στην Ελλάδα, πώς θα τους αντιμετωπίσετε?

Πες μου σε παρακαλώ, έχω απορία :

Εμείς οι Έλληνες πρέπει να φύγουμε από την Ευρώπη, την Ευρωζώνη (και από όπου αλλού θέλετε εσείς, οι Γερμανοί, οι Σουηδοί, οι Ολλανδοί και λοιποί «συμπατριώτες»). Πρέπει να φύγουμε για να σωθούμε από μια Ένωση κατ' επίφαση. Από μια ομάδα κερδοσκοπών. Από μια ομάδα στην οποία είμαστε συμπαίχτες, όσο καταναλώνουμε τα προϊόντα των συμπαϊκτών!

Εγώ φίλτατε Walter, πιστεύω, ότι οι Έλληνες θα πρέπει να σταματήσουν να αγοράζουν Mercedes, BMW, Opel, Ford, Skoda, κλπ, συμμαχικά προϊόντα, γιατί δεν μπορούν και δεν πρέπει ! Δεν το αξίζουν. Θα πρέπει να σταματήσουν να αγοράζουν προϊόντα από το Lidl, το Praktiker, και το IKEA. Γιατί δεν θα μπορούν πια να τα αγοράσουν αυτά τα προϊόντα, βρε αδελφέ, τι να κάνουμε!

Φίλτατε Walter, θα πρέπει να κανονίσουμε και κάποιες άλλες «λεπτομέρειες», αν μου επιτρέπεις βέβαια, γιατί εσύ είσαι ο «πιστωτής» της ζωής μου. Ξέρεις βρε φίλε Walter, θέλω να μου επιστρέψεις τον ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ μου, που έκλεψες εσύ (όχι ΕΣΥ βεβαίως, αλλά κάποιοι ΔΙΚΟΙ ΣΟΥ), θέλω τα ΑΘΑΝΑΤΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΩΝΩΝ ΜΟΥ, που βρίσκονται στα Μουσεία του Βερολίνου, του Μονάχου, του Λονδίνου, του Παρισιού, της Ρώμης ! Τα θέλω τώρα, που μπορεί να πεθάνω αλλά θέλω να πεθάνω, κοντά στους πατέρες μου!

ΑΠΛΑ ΕΚΠΑΗΚΤΙΚΟΣ !!

Αναρτήθηκε στις 16/5/2011 από το xsefoto.blogspot.com

ΤΟ BLOG ΠΟΥ ΑΛΛΑΞΕ ΤΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ ΣΤΗΝ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΑΣ

Σύλλογος Λευκαδίων Μπουένος Άιρες "Οδυσσέας"

Η πολύ καλή προσπάθεια του my lefkada για την διαδικτυακή ενημέρωσή μας αποκάλυψε και αυτόν τον Σύλλογο Λευκαδίων . Παραθέτουμε το ρεπορτάζ ως έχει :

Μία ευχάριστη έκπληξη είχαμε χθες ... από πολύ μακριά !!!

Ένα e-mail από τον κ. Νικόλαο Καββαδία , ο οποίος είναι Λευκαδίτης και ζει στο... Μπουένος Άιρες το οποίο είναι και η πρωτεύουσα της Αργεντινής.

Ο κος Νίκος μας ενημέρωσε για την ύπαρξη του Πολιτιστικού Συλλόγου Λευκαδίων Μπουένος Άιρες «Οδυσσέας» ο οποίος δημιουργήθηκε το 1927!!!

Ο Σύλλογος είχε δημιουργηθεί για την αλληλοβοήθεια των μελών του και αργότερα έγινε Πολιτιστικός Σύλλογος .

Όπως μας είπε ο κος Νίκος , οι περισσότεροι Λευκαδίτες είχαν πάει στην Αργεντινή πριν τον 2ο Παγκόσμιο πόλεμο και οι τελευταίοι πήγαν την περίοδο 1948 – 1960.

Στο my lefkada παρατίθενται διάφορα στοιχεία και videos από την δραστηριότητα των Λευκαδίων του Μπουένος Άιρες.

ΜΕΖΕΔΟΠΩΛΕΙΟ «ΤΟ ΕΚΑΤΟ»

«Το εκατό» είναι ένας ζεστός χώρος με ελληνική κουζίνα, λογικές τιμές στον οποίο συναθροίζονται πολλοί συμπατριώτες μας.

...και για το τέλος η Αθήνη η οποία είναι από την Εγκλουβή προσφέρει σπιτική καρυδόπιτα και ροζαλί

**ΤΗΛ.
210 9945933**

ΗΡΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ 100 - ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ

**E-mail επικοινωνίας με το Σύλλογο Καρσανών:
ivlahos@hotmail.gr • malfassot@hotmail.gr**